

בין אריק שרון ועזר וייצמן והפכה שאלה של אמון אישי במנחם בגין

גאולה כהן חוקפת את בגין בנאום בכי"י

בגין מכין החקפת-נגד על אריק שרון

כנגד שריהחוף משה דיין. כאשר עלה אחריו המועמד הנגדי, חיים לנדאו, והציג את מה שכינה "כרטיס-הביקור" הפוליטי שלו, עדיין נדמה היה שצירי המרכז יצרו סרכו להתלבט בבחירה בין שני אישים חיוורים אלה.

אלא שאז התפרץ לקרב שריהחלקאות אריק שרון והסך את ההתמודדות בין כץ ללנדאו, למאבק אישי במנחם בגין. למרות שהקדים למיתקפת-המחץ שלו פעולת ריי-כוך ארוכה, חלק שבחים למנהיגותו של בגין והודה עם תוכנית-השלום, הסתער אריק בגלוי על בגין.

"זהו אינה ממשלה מנחילה", האשים אריק, "הצעה שלי בממשלה לפתוח בתנור-פת התנחלות נפלה. הייתי החבר היחיד של תנועת החרות שהצביע בעדה".

היו לאריק סיבות אישיות למרירות. כי אותו יום פסלה הממשלה את מועמדותו להשתתפות בצוות המשאומתן המדיני עם

המגיע לתנועת החרות בממשלה. "אני זקוק לך בממשלה", אמר ישירות.

אבל באותם רגעים, לפני שפרץ מנחם בגין שוב לזירה, היה ספק אם אומנם תתמלא בקשתו זו. לא היה זה בגלל היר-הערכה למועמד הנגדי, יועצו לשעבר ל-ענייני-הסברה של ראש-הממשלה, שמואל כץ, אשר התפטר אך לפני שבוע מתפקידו. העימות בין לנדאו לכץ הפך להתנגשות חזיתית בין אלה שהיו מוכנים להשלים עם המיפנה שהתחולל במנחם בגין, כשי-החליט לדהור על מסלול השלום, לבין אלה שעולמם הנפשי והרוחני לא איפשר להם לעכל תפנית זו והם נשארו צמודים ודכו-קים לתבניות המחשבה הארכאיות שלהם. ידם של אלה קרובה הייתה להיות על-העליונה בתנועת החרות.

ישיבת המרכז החלה בקול דממה דקה. מנחם בגין נשא נאום יבש, שיגרת, חסר זוהר וברק. הוא כלל כמה ביטויים

ליא-תיה

המצרים. ניסיונותיו לטרפד בעקיפין את הסכם השלום עם מצרים, באמצעות קבי-עת עובדות חפוזה בשטה, של התנחלויות מאסיביות כסיני, ביהודה ובשומרון, נבלמו בממשלה. בעיקר על ידי בגין ושרי-הביטחון עזר וייצמן.

למרות שלא טען זאת בגלוי, ניכר היה שליבו של אריק מלא כנגד וייצמן, אותו הוא רואה כיריבו האישי. מלבד המישקע שהצטבר בתוכו, בשל סירובו של עזר לרוך בכלל באפשרות מינויו של אריק כרמטכ"ל, רואה אריק בעזר אנטיתזה שלו בממשלה.

כאשר שיסעו את נאומו בקריאות: "ציפורי! אתה אויב ההתנחלויות!" או "תדאג לכך שלא יבזבוזו כספים במשרד הביטחון!" השיב אריק: "אתם טועים! אני שריהחלקאות, לא שריהביטחון. כי ממשלה שלנו אין רוב להתנחלות נרחבת וחופשית ביהודה ובשומרון! זעק, הצהר רתו כי יצביע בעד מועמדותו של כץ נשמעה כקריאת-תגר גלויה על בגין.

זה היה האות. מרגע זה ואילך התלהטו הרוחות. המאבק בין כץ ולנדאו הפך לקרב בין תומכי השלום באמצעות ויתורים כי-חרות, לבין המתנגדים לו.

עזר לא נשאר חייב לאריק אפילו רגע. (המשך בעמוד 26)

הצהרות שנראו כמסשפתיים שהוא נאלץ לשלם למבקריו מבית כדי להוכיח להם שהוא נאמן לעקרונותיו. דבריו שוסעו מדי פעם בקריאות-ביניים נרגשות, שלא הסיטו אותו מהתיוה המרכזית שלו: "נדבר שלום ונעשה שלום".

כאשר ניסו נאמניו להשתיק את המת-פרצים, היה זה בגין עצמו שנחלץ להגי-נתם: "אל תרגיעו אותם, הורה לתומכיו בטון אבהי, הם ירגעו בעצמם. הם אני שים מכוודים. אני מבקש לא להתערב".

הראשון שהניף את נס הסירוב היה שמואל כץ. הוא פתח בהסתערות על תוכי-נית-השלום של מנחם בגין, "לא נשאלתי לדעתי על ההצעה לפני שהוצעה. הבעתי ספקות והששות לגבי מספר סעיפים".

דבריו היו מגומגמים, הססניים, עד שמי שהוא בקהל צעק להעברו: "אתה בעד היר-תוכנית או נגד?!"

כץ נאלץ לגלות את קלפיו: "התוכנית להענקת אוטונומיה לערביי יהודה ושומרון נהפכת לתוכנית המקדמת לקראת קונדור-מיניון עם ירדן. אני בדיעה שהיא מביאה למדינה פלסטינית... ההחלטה להתזיר פלי-טים היא החלטה חמורה מאוד... וזהו הצעה שהוצעה בחיסוון".

כץ לא התגלה כנאום מסעיר. הוא נזהר שלא לפגוע בבגין, כיוון את עיקר חיציו